

UZASADNIENIE

Powód Poczta Polska spółka akcyjna z siedzibą w W. wniósł w dniu 12 sierpnia 2013 roku pozew przeciwko pozwanej A. G., żądając zasądzenia kwoty 965,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 822,66 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz od kwoty 143 zł od dnia 8 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Powoda reprezentował radca prawny.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi wynagrodzenie za wykonane przez powoda usługi pocztowe, należne mu na podstawie umowy zawartej z pozwaną w dniu 3 stycznia 2011 roku. Pozwana pomimo wezwania do zapłaty nie zaspokoila roszczeń powoda.

Nakazem zapłaty z dnia 27 sierpnia 2013 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygnaturze akt XV GNc 6159/13 referendarz sądowy uwzględnił żądanie pozwu.

Pozwana złożyła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, w którym zaskarżyła nakaz w całości – nakaz zapłaty utracił moc zgodnie z art. 505 § 2 k.p.c.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, że w sierpniu 2012 roku strony podpisały nową umowę w przedmiocie usług pocztowych, natomiast wszystkie faktury wystawione przez powoda zostały opłacone w całości.

W piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2013 roku powód zaprzeczył twierdzeniom pozwanej podnosząc, że faktura VAT oraz noty odsetkowe nie zostały przez nią opłacone.

Na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 roku pozwana uznała powództwo co do odsetek za nieterminowe regulowanie należności, a więc w zakresie kwoty 822,66 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto pozwana wniosła o nieobciążanie jej kosztami procesu, na co zgodę wyraziła strona powodowa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 stycznia 2011 roku powód zawarł z pozwaną prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...) umowę nr (...), której przedmiotem było świadczenie przez powoda usług pocztowych. Za wykonanie przedmiotu umowy pozwana zobowiązała się uiszczać opłatę pocztową płatną po wykonaniu usługi (z dołu). Wszelkie rozliczenia wynikające z realizacji umowy miały następować w terminie do 7 dni od zakończenia miesiąca kalendarzowego. Należności wynikające z faktur VAT miały być regulowane przez pozwaną w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury VAT. W przypadku zalegania z zapłatą przez okres dłuższy niż 21 dni, od następnego miesiąca kalendarzowego usługa miała być realizowana za uprzednią zapłatą (z góry). Ponowne zastosowanie formy zapłaty po wykonaniu usługi miało nastąpić od początku miesiąca kalendarzowego następującego po uregulowaniu zaległych należności wraz z odsetkami. Umowa została zawarta do dnia 31 grudnia 2013 roku. Dla zamiany umowy strony przewidziały formę pisemną pod rygorem nieważności (umowa wraz z załącznikami – k. 21-30). Ceny usług pocztowych wynikały z cenników stosowanych przez powoda (cenniki – k. 72-109).

W dniu 15 lutego 2011 roku strony zawarły aneks do umowy z dnia 3 stycznia 2011 roku (aneks z dnia 15 lutego 2011 roku – k. 31-32).

W dniu 26 lipca 2012 roku pozwana zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej po firmą (...) (zaświadczenie z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej – k. 112). Od sierpnia pozwana prowadziła działalność gospodarczą w spółce cywilnej o nazwie (...) spółka cywilna” (okoliczność bezsporna).

Pismem z dnia 31 sierpnia 2012 roku powód poinformował pozwaną, że w związku z nieuregulowaniem zobowiązań wobec powoda, pozwana za wykonanie przedmiotu umowy z dnia 3 stycznia 2012 roku obowiązana jest uiszczać opłatę pocztową płatną z góry, tj. przed wykonaniem usługi (pismo powoda – k. 38).

Wobec uregulowania zaległości na rzecz powoda, od grudnia 2012 roku pozwana korzystała z usług powoda uiszczając opłaty pocztowe z dołu, tj. po wykonaniu usług (wykazy wyciągów bankowych – k. 61-64).

Na podstawie umowy zawartej z powodem, pozwana w dniu 5 grudnia 2012 roku zleciła powodowi dostarczenie przesyłki zaadresowanej do P. N. na adres Osiedle (...), (...)-(...) O., o wadze 1,370 kg, za którą opłata wyniosła 13 zł (potwierdzenie nadania przesyłki – k. 41).

W dniu 27 grudnia 2012 roku pozwana zleciła powodowi dostarczenie kolejnych 4 przesyłek, w tym:

- przesyłki zaadresowanej do J. S. na adres R. 11, (...)-(...) N., o wadze 0,665 kg, za którą opłata wyniosła 15,50 zł,
- przesyłki zaadresowanej do M. L. na adres Traugutta 8/21, (...)-(...) B., o wadze 0,790 kg, za którą opłata wyniosła 15,50 zł,
- przesyłki zaadresowanej do W. P. na adres ul. (...), (...)-(...) G., o wadze 0,730 kg, za którą opłata wyniosła 11 zł.
- przesyłki zaadresowanej do Ł. W. na adres K. 63/13, (...)-(...) Z., o wadze 0,310 kg, za którą opłata wyniosła 11 zł.

W każdej z tych przesyłek jako nadawcę oznaczono (...) (potwierdzenia nadania przesyłek – k. 42-45).

W dniu 31 grudnia 2012 roku powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 143 zł netto z terminem zapłaty do dnia 7 stycznia 2013 roku. W fakturze wskazano, że należność obejmuje wykonanie usług pocztowych, których przedmiotem były dwie paczki krajowe o wadze poniżej 1 kg w cenie po 11 zł za paczkę, łącznie 22 zł, jedna paczka krajowa o wadze pomiędzy 1 kg a 2 kg w cenie 13 zł, jedna paczka zagraniczna o wadze pomiędzy 9 kg a 10 kg w cenie 77 zł oraz dwie paczki pobraniowe o wadze pomiędzy 0,5 kg a 1 kg w cenie 15,50 zł za paczkę, łącznie 31 zł. W fakturze określono termin zapłaty do dnia 7 stycznia 2013 roku (faktura VAT – k. 40).

Pismem z dnia 7 stycznia 2013 roku powód złożył pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu umowy z dnia 3 stycznia 2011 roku (pismo powoda – k. 70).

Powód wezwał pozwaną pismem z dnia 5 lutego 2013 roku do zapłaty kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Wezwanie do zapłaty zostało doręczone pozwanej w dniu 7 lutego 2013 roku (wezwanie do zapłaty – k. 110, potwierdzenie odbioru – k. 111).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron oraz w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy.

Sąd odmówił wiarygodności dokumentowi stanowiącemu potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej (k. 41), w zakresie, w jakim z tego dokumentu wynika, że pozwana zleciła powodowi dostarczenie przesyłki na adres w Białorusi, o wadze 9,38 kg, za którą opłata wyniosła 77 zł. Oświadczenie powyższej treści zostało naniesione na dokument po jego sporządzeniu, o czym świadczy fakt, że zostało ono napisane odręcznie, w przeciwieństwie do pozostałej części wydrukowanego dokumentu. Pod powyższym oświadczeniem brak jest jakiegokolwiek podpisu i pieczęci urzędu pocztowego. Podpis pod dokumentem jest natomiast jego cechą konstytuującą. Tym samym brak jest możliwości ustalenia, od kogo powyższe stwierdzenie pochodzi, brak jest również możliwości zweryfikowania prawdziwości tego potwierdzenia nadania przesyłki. Dodać także należy, że podpis i pieczęć zostały zamieszczone pod oświadczeniem, że pozwana zleciła powodowi dostarczenie przesyłki zaadresowanej do P. N. na adres Osiedle (...), (...)-(...) O., o wadze 1,370 kg, za którą opłata wyniosła 13 zł. W tym zakresie dokument należało uznać za wiarygodny. Powód, po zakwestionowaniu przez pozwaną nadania takiej przesyłki nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność wykonania w tym zakresie usługi.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie powód domagał się zapłaty kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) w wysokości 143 zł tytułem wykonanych usług pocztowych oraz kwoty wynikającej z czterech not odsetkowych w łącznej wysokości 822,66 zł.

Pozwana na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 roku oświadczyła, że uznaje powództwo co do odsetek za nieterminowe regulowanie należności, a więc w zakresie kwoty 822,66 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Następstwem skutecznego uznania powództwa jest wydanie wyroku uwzględniającego żądania pozwu bez przeprowadzenia postępowania dowodowego. W tym stanie rzeczy, Sąd uwzględnił roszczenie powoda co do kwoty 822,66 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku.

W powyższym zakresie Sąd w punkcie 3 sentencji wyroku nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności, orzekając na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. Stosownie do tego przepisu, Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.

Przedmiotem ustaleń faktycznych oraz dalszych rozważań prawnych było zatem roszczenie powoda o zapłatę kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) w wysokości 143 zł tytułem wykonanych usług pocztowych.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepis ten na płaszczyźnie procesowej znajduje odzwierciedlenie w art. 232 zdanie pierwsze k.p.c., w świetle którego strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zarówno istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość, muszą zostać w procesie udowodnione, a ciężar dowodu w myśl powyższych przepisów leży po stronie powodowej. Na powodzie spoczywał więc ciężar wykazania, że strony zawarły umowę o świadczenie usług pocztowych, a następnie powód wykonał usługi, tytułem których wystawiono fakturę VAT nr (...).

W przedmiotowej sprawie powód udowodnił, że strony łączyła umowa z dnia 3 stycznia 2011 roku, której przedmiotem było świadczenie przez powoda usług pocztowych. Wbrew twierdzeniom pozwanej, nie ma w sprawie dowodu, że strony w sierpniu 2012 roku zawarły nową umowę. Z umowy z dnia 3 stycznia 2011 roku wynika, że jej zmiana powinna nastąpić na piśmie pod rygorem nieważności. Poza tym nawet gdyby strony zawarły nową umowę, to w obu przypadkach jej stronami byłyby te same podmioty – powód i pozwana (ta ostatnia prowadząca jedynie pod nową nazwą działalność gospodarczą).

Powód dopiero pismem z dnia 7 stycznia 2013 roku złożył pozwanej oświadczenie o rozwiązaniu powyższej umowy. Tym samym w ocenie Sądu należało uznać za udowodnione twierdzenie powoda, że usługi pocztowe tytułem których wystawiono fakturę VAT zostały wykonane na podstawie umowy z dnia 3 stycznia 2011 roku.

Z dowodów zgromadzonych w sprawie wynika, że pozwana zleciła powodowi dostarczenie przesyłki o wadze 1,370 kg, za cenę 13 zł, przesyłki o wadze 0,665 kg, za cenę 15,50 zł, przesyłki o wadze 0,790 kg, za cenę 15,50 zł, przesyłki o wadze 0,730 kg, za cenę 11 zł oraz przesyłki o wadze 0,310 kg, za cenę 11 zł posługując się dotychczasową książką pocztową nadawczą. Powód wykazał więc wykonanie usług pocztowych, których łączna cena wyniosła 66 zł.

W niniejszej sprawie brak jest natomiast dowodu, że pozwana zleciła powodowi dostarczenie przesyłki o wadze pomiędzy 9 kg a 10 kg za cenę 77 zł. Pozwana zaprzeczyła powyższej okoliczności, natomiast dokument stanowiący potwierdzenie nadania przesyłki pocztowej (k. 41) Sąd uznał za niewiarygodny w powyższym zakresie. Mimo twierdzeń powoda, nie ma w sprawie jakiegokolwiek dowodu na to, że powód wykonał na rzecz pozwanej wskazaną usługę. Fakt ten nie wynika w szczególności z faktury VAT lub przedłożonego przez powoda wezwania do zapłaty. Z powyższych dokumentów wynika jedynie wysokość żądanej kwoty, termin zapłaty oraz podstawa, z której powód wywodzi swe roszczenia. Nie świadczą one natomiast o tym, że pozwana zleciła powodowi określone usługi, które

następnie zostały przez powoda wykonane. Co więcej, fakturę VAT wystawia się w czasie, gdy wierzytelność już istnieje. Nie jest ona dowodem jej istnienia, zasadność żądania kwoty wynikającej z wystawionej faktury VAT zależy od istnienia tej wierzytelności. Dopiero stwierdzenie na innej podstawie, że wierzytelność istnieje uzasadnia wystawienie faktury VAT.

Ponieważ powód nie przedstawił żadnego innego dowodu na okoliczność, że strona pozwana zleciła mu dostarczenie przesyłki o wadze pomiędzy 9 kg a 10 kg za cenę 77 zł, twierdzenia powoda w tym zakresie należało uznać za nieudowodnione.

Powód udowodnił istnienie wierzytelności w kwocie 66 zł tytułem należności wynikających z faktury VAT nr (...).

Nie zasługiwał na uwzględnienie argument pozwanej, że zapłata nastąpiła przed wykonaniem usługi. Co prawda pismem z dnia 31 sierpnia 2012 roku powód poinformował pozwaną, że pozwana za wykonanie przedmiotu umowy z dnia 3 stycznia 2012 roku obowiązana jest uiszczać opłatę pocztową płatną z góry, tj. przed wykonaniem usługi, jednakże z umowy stron wynika, że ponowne zastosowanie formy zapłaty po wykonaniu usługi miało nastąpić od początku miesiąca kalendarzowego następującego po uregulowaniu zaległych należności wraz z odsetkami. Pozwana uregulowała zaległości wobec powoda, co wynika z załączonych do pozwu wykazów wyciągów bankowych. Tym samym nie zasługiwał na uwzględnienie argument pozwanej, że zapłata nastąpiła przed wykonaniem usługi, od grudnia 2012 roku strony rozliczały się bowiem dopiero po wykonaniu usług przez powoda.

Pozwana nie wykazała nadto, że należność wynikająca z faktury VAT nr (...) została zapłacona na rzecz powoda. Pozwana w celu udowodnienia twierdzeń w tym zakresie, nie zaoferowała żadnego dowodu. Wskazać w tym miejscu należy, że dłużnik, spełniając świadczenie, może żądać od wierzyciela pokwitowania (art. 462 § 1 k.c.). Funkcją pokwitowania jest natomiast ułatwienie dłużnikowi udowodnienia spełnienia świadczenia, czego dowód na nim spoczywa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 roku, II PK 95/07, LEX nr 465927). Ponieważ pozwana nie przedłożyła żadnego dowodu mogącego świadczyć o spełnieniu świadczenia, jej twierdzenia w tym zakresie należało uznać za nieudowodnione.

Nie ma znaczenia również fakt, że pozwana w dniu 26 lipca 2012 roku zakończyła prowadzenie działalności gospodarczej po firmą (...), a następnie od sierpnia 2012 roku prowadziła działalność gospodarczą w spółce cywilnej o nazwie (...) spółka cywilna". Umowa z dnia 3 stycznia 2012 roku została zawarta przez pozwaną A. G., a więc przez osobę fizyczną działającą we własnym imieniu. Umowa ta co prawda została zawarta przez pozwaną w zakresie prowadzonej przez nią działalności gospodarczej pod firmą (...), jednakże nie zmienia to faktu, że stroną umowy była A. G.. Firma, pod którą pozwana prowadziła działalność nie ma bowiem zdolności prawnej w rozumieniu przepisów k.c., a więc nie mogła być podmiotem praw i obowiązków określonych w umowie z dnia 3 stycznia 2012 roku. To przedsiębiorca będący osobą fizyczną, prowadzący jednoosobową działalność gospodarczą jest stroną wszelkich umów zawartych w ramach prowadzonej działalności (art. 8 § 1 k.c.). Tym samym zakończenie prowadzenia działalności gospodarczej lub zmiana formy tej działalności nie miała wpływu na zobowiązania pozwanej względem powoda. Z uwagi na powyższe, roszczenie powoda należało uwzględnić co do kwoty 888,66 zł, na którą składa się kwota wynikająca z czterech not odsetkowych w łącznej wysokości 822,66 zł oraz kwota 66 zł tytułem należności wynikających z faktury VAT nr (...), o czym Sąd orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić, o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku.

O odsetkach od kwoty 66 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 476 k.c. Zgodnie z tym przepisem dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W fakturze VAT nr (...) określono termin zapłaty do dnia 7 stycznia 2013 roku. Tym samym żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od dnia 8 stycznia 2013 roku należało uznać za zasadne.

O kosztach orzeczono w punkcie 4 sentencji wyroku. Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył pozwanej kosztami procesu. W myśl tego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaistniała szczególna sytuacja, o której mowa w powyższym przepisie. Powyższe uzasadnia w szczególności sytuacja materialna pozwanej. Pozwana od dnia 2 sierpnia 2013 roku jest osobą bezrobotną bez prawa do zasiłku. Pozostaje na utrzymaniu matki, która otrzymuje emeryturę w wysokości 1.700 zł. Nadto pozwana posiada na utrzymaniu dwoje dzieci. Dodać także należy, że strona powodowa na rozprawie w dniu 13 lutego 2014 roku wyraziła zgodę na nieobciążanie pozwanej kosztami procesu.